

Незабутнє

Джек Лондон

Щасливець Ла-Перль біг глибоким снігом, схлипуючи, щохвилини заточуючись, плачучи й кленучи свою долю, Аляску, Ном, картярство й того, кому він оце загородив у серце ножа.

Гаряча кров уже застигла в нього на руках, а в очах і досі стояла страшна сцена: людина, що схопилася за ріг столу й помалу зсовується на долівку... розкидані гроші, карти... жах, що на мить опав усіх... круп'є, що урвали на півслові мову... завмерлий брязкіт гральних марок по столах... злякані обличчя... безмежно довга хвиля мовчанки, а тоді страшне ревище, що жадало крові та помсти; воно гналося за ним і порвало на ноги все місто.

— Ціле пекло з цепу зірвалося! — злісно муркнув він сам до себе й пірнув кудись у найчорнішу пітьму, простуючи до берега.

Скрізь по місту посвітилися огні, порозчинялися двері. З наметів, хиж і танцювальних зал жадоба помсти викинула на вулицю велику силу людей, що погналися за злочинцем. Галас людський і собаче виття шарпали йому нерви й підганяли ходу. І він чимдуж мчав далі та далі...

Помалу гомін позаду слабшав: одні припинили гонитву й тільки лаялися, а інші бігли вже наосліп.

Лиш одна тінь переслідувала його невідступно. Він приглядався цій тіні, інколи озираючись: вона то невиразно чорніла на тлі чистого поля, встеленого снігом, то зникала в затінку якої хатини або перекинутого на березі човна.

Щасливець Ла-Перль вилаявся безсило, жалібно, як жінка, в голосі його забриніли сльози, і він пірнув ще глибше поміж безладні купи льоду, намети й покопані ями. Він часто набігав на розкидані скрізь котвичні ланцюги та купи сміття, падав через напнуте мотуззя, натикався на якогось біса понабивані кілки; знов і знов перепинався через нагнане течією, в божевільному безладі розкидане й примерзле дерево. Часом, коли йому здавалося, що гонитви за ним уже нема, він ставав відпочити, бо голова йому йшла обертом, серце скажено колотилося, і гостра задуха підступала під саме горло. Але відразу ж помічав, що десь із пітьми, не знати як і звідки, виринала та сама невідступна тінь, і знову наосліп, без пам'яті, він гнався геть.

Раптом блискавична думка шугнула йому в голову і пройняла холодним забобонним страхом. Як заповзятий картяр, він добачив у тіні якийсь поганий знак. Мовчазна, нещадна й невблаганна, вона здавалася йому втіленням його власної недолі, що стає над головою саме тоді, як скінчилася гра і треба платити готовими грішми, вигране й програне зваживши. Щасливець Ла-Перль твердо вірив, що іноді в людини настають хвилини прояснення, коли мозок здійснюється за межі часу й простору, вільно ширяючи у вічності, читає прийдешнє своє з відкритої книги долі. Він був певний, що саме така хвилина прийшла тепер до нього, і тому, коли завернув від берега й помчав через

моховище, засипане снігом, то вже не боявся, що невідступна тінь наблизилася й стала виразніша. Пригнічений безпорадністю своєю, він спинився посеред снігового поля й круто обернувся. Права його рука висмикнулася з рукавиці, і в блідому сяйві зірок блиснув зведений револьвер.

— Не стріляйте! Я без зброї.

Тінь стала ще чіткіша, набрала тілесних форм. На згук людського голосу Щасливцеві Ла-Перлю затремтіли коліна, і з раптової полегшії йому аж зробилося млосно.

Можливо, що події склалися б зовсім інакше, якби Ері Брем мав при собі зброю тієї ночі, коли сидів у "Ельдорадо" й бачив, як сталося вбивство. Та ж таки причина змусила потім Ері вирушити в мандрівку Довгим Шляхом у товаристві цієї непевної людини. Але хоч як там воно склалося потім, а тепер він знову гукнув:

— Не стріляйте! Бачите, що я не маю зброї.

— То якого ж чорта ви женетесь? — спитав картяр, опускаючи револьвера.

Ері Брем знизав плечима.

— Це не таке вже й пильне питання. Я хочу, щоб ви пішли зі мною.

— Куди?

— До моєї хатини край табору.

Щасливець Ла-Перль і гадки не мав іти; він почав присягатися всіма богами, що Ері Брем збожеволів.

— Хто ви такий? — закінчив він. — Гадаєте, що я дурень і на вашу примху стромлю голову в зашморг?

— Мене звати Ері Брем, — просто відказав той. — Хатина моя недалеко, на околиці. Я не знаю, хто ви, але на власні очі бачив, як ви життя відняли в людини. У вас на руках ще досі його кров. І на вас, наче на другого Каїна, звелася рука всього роду людського, і нема вам притулку. А що в мене є хатина...

— Цитьте, коли вам життя не набридло! — перебив його Щасливець Ла-Перль. — А то щоб було до пари, я зроблю з вас другого Авеля! Що мені з вашої хатини? Адже тисяча людей женуться за мною слідом, нишпорять і гасають скрізь і всюди. Я хочу втекти звідси, якнайдалі втекти! Клятї свині! Аж кортить повернутися й черкнути ножом ще декого. Раз та гаразд! Одна добра різанина, і кінець усієї цієї паскудній справі! Життя така препогана гра, що хай йому чорт! Як воно мені остогидло!

Він замовк, вжахнувшись тяжкої своєї самотності, і Ері Брем постановив використати цю хвилину. Він ніколи не був меткий на слово, і за свій вік ще не виголошував довшої промови, ніж оце тепер, хіба лиш один ще раз, згодом і в іншому місці.

— Саме тому я вам і сказав за свою хатину. Я можу там вас так сховати, що ніхто не знайде, а харчу в мене доволі є. А то ви не виберетесь звідси. Собак у вас нема та й взагалі нічого потрібного нема. Море замерзло, найближчий форт — Сент-Майкл, і поголоска про ваш злочин дійде туди швидше за вас. Так само й через перевал до Анвіка. На порятунок надії нема. Тому перечекайте в мене аж поки ця колотнеча

вщухне. Люди за який місяць, чи й менше, забудуть про вашу пригоду. Будуть лаштуватися назад до Йорку та й інші справи матимуть. Ви вишиєтесь їм з-під самого носа і зможете спокійно мандрувати, а вони, певні будьте, цього й не помітять... Я маю свій власний погляд на справедливість. Вискочивши з "Ельдорадо", я побіг за вами слідом зовсім не того, щоб віддати вас до рук ворогам вашим. Мій власний погляд не має нічого спільного з поглядами тих людей.

Він замовк, побачивши, що вбивця вийняв з кишені молитовника. В мерехтливому жовтому світлі північного сяйва, що розлилося на небосхилі, Щасливець Ла-Перль змусив Ері Брема скинути шапку та рукавиці і, поклавши руки на святу книгу, запрягтися, що він каже правду. Ту присягу Ері Брем не мав наміру зламати й, справді, не зламав ніколи.

Біля дверей Бремової хатини картяр був завагався на мить, безмірно дивуючись на чудну людину, що надумалася його рятувати. Він і досі все мав сумнів, але врешті таки переступив поріг.

При свічці він помітив, що хатина була доволі вигідна й що нікого стороннього там нема. Поки господар варив каву, він швидко скрутив цигарку. В теплі тіло його розпружилось, і він, удаючи безпечного, розсівся на лаві й став придивлятися та вивчати крізь кучеряві завої цигаркового диму обличчя Бремове. Обличчя те свідчило, що Брем людина мужня, стримана і не розмінюється на дрібниці. Зморшки бігли глибокими борознами, аж скидалися на рубці. В суворих його рисах не було й знаку ні гумору, ні м'якосердя. З-під густих кущуватих брів визирали сірі холодні очі. Під випнутими вилицями щоки позападали. Щелепи й підборіддя свідчили про непохитну вдачу, невисоке чоло — про серце тверде, а як коли, то й нещадне. Усе було суворе — ніс, губи, голос, рисочки коло рота. Людина з таким обличчям живе лиш своїм самотнім побутом і мало коли шукає поради в людей. Ночами вона зазнає великої боротьби з думками своїми, а на ранок устає, міцно стуливши губи, і ніхто не може вгадати тих думок і тієї боротьби. Ері Брем був людина обмежена, але глибока, і розгонистий та підвіяний Щасливець ніяк не міг собі з'ясувати, що він за один. Ну, нехай би співав, коли йому весело, чи зітхав, як сумно. А так ані тобі жодної спроможності прочитати ці загадкові риси, і несила було зміряти під ними заховану душу.

— А допоможіть-но мені, чоловіче, як вас там! — коли вони підживилися, наказав Ері. — Треба все опорядити на той випадок, як хто сюди нагодиться.

Щасливець муркнув своє ім'я і заходився вправно допомагати Бремові. Під стіною, в куток головами, містилася Бремова лежанка. То була нехитра споруда з нетесаних колод, устелена мохом. Кінці колод у ногах випиналися нерівним рядом. Ближче від стіни Ері відкотив мох і вийняв три колоди. Потім відпиляв їх трохи і знову поскладав так, що той нерівний ряд у ногах зостався, як і був.

Щасливець приніс із комори скільки лантухів борошна й поклав їх на підлогу під відпиляними колодами. Ті лантухи Ері застелив двома довгими корабельними мішками, а зверху понакладав моху та укривал. На них мав лежати Щасливець, укритий з ніг до

голови хутрами, і нікому й на гадку не спало б, що там хтось ховається.

Ближчими тижнями в Номі поліція робила кілька трусів, не минаючи жодної хатини чи намету, проте Щасливця ніхто й не потривожив. Правду казати, на Бремову хатину звертали найменше уваги; нікому й на думку не спадало, що саме там міг би ховатися убивця Джона Рендольфа. Під час обшуків Щасливець сидів у своїй схованці, а тільки-но вони минали — тинявся з кутка в куток, грав сам із собою в карти й без ліку палив цигарки. Хоч він мав неспокійну вдачу, любив веселощі, жарти й сміх, однак швидко зник до свого мовчазного господаря. А розмовляли вони тільки про заходи поліції, про стан доріг, ціни на собак, та й то дуже рідко й кількома словами.

Ла-Перль заходився був опрацьовувати нову систему до картярської гри, — годинами й днями він тільки й робив, що тасував і здавав карти, тасував, здавав, записував різні комбінації в довгі таблиці, тоді знову тасував і здавав. Та, врешті, й ця розвага йому остогидла, і, спершися на стіл, він уявляв собі галасливі картярські притулки в Номі, де було людяно всю ніч, де напереді працювали круп'є й сторожі, а кулька в рулетці безнастанно крутилась до самого ранку. В такі хвилини йому ще тяжче дошкуляла самота й свідомість, що загинули всі сподіванки його, і він застигав на довгі години, втупивши очі в одне місце. А іноді цілоденна нудота викликала в нього гіркі й жалісні нарікання — мовляв, доля мало всміхалася йому, не зазнав він від неї гаразду.

— Життя — препогана гра! — любив казати він, а тоді скиглив знову своєї: — Мені завше не щастило. Мене залято ще в сповитку, й оте тавро я всмоктав з молоком материним. Певне, моя мати грала значеними картами, і я народився на доказ того, що вона програла. Та хіба мала вона право дорікати мені за свій програв? Дивитися на мене, як на свою вбиту карту? А вона так дивилася на мене, авжеж... Чом вона не дала мені хоч раз виграти? Чом інші не дали? І якого біса я приблукав до Сіетла? І чому приїхав на палубі до Нома й жив тут, як свиня? І навіщо мені було заходити в "Ельдорадо"? Я йшов собі до Дебелого Піта й заскочив тільки купити сірників. І чому в мене не стало сірників? Чому забаглося мені запалити? От бачите. Всі обставини й дрібниці, мов карта до карти, склалися на мою недолю. Ставлю торбину золота, якого в мене ніколи не буде, що перше ніж я народився, клята доля так наворожила мені... Ось через те так і вийшло. Через те й трапився на моїй дорозі отой Джон Рендольф, що ні сіло ні впало поставив на карту разом зі мною. Хай йому чорт! Я й радий, що дав йому по заслусі. Але чом йому не заціпило, може, мені хоч єдиний раз пощастило б. Він же добре знав, що я мав виграти. І чом я вчасно не стримався, чому не вдержав своєї руки? Чому? Чому?

І Щасливець Ла-Перль качався по підлозі, яріючи й марно допитуючись долі, чому воно все так склалося.

Під такі напади розпачу Ері Брем звичайно й словом не озивався, тільки його сірі очі блякнули й тупішали, ніби те все його зовсім не цікавило.

Та й те сказати, ці двоє людей не мали просто таки нічого спільного, і Щасливець часто дивом дивувався, чому, власне, Ері порятував його.

Нарешті відсиджуванню настав край. Навіть жадоба справедливої помсти поступається в людей жадобі золота. Вбивство Джона Рендольфа помалу відходило у місцеві спогади. Нема мови, що якби й тепер злочинець з'явився перед очі людські в Номі, громадянство покинуло б на якусь годину лаштуватися в далеку путь задля обов'язку перед справедливістю. Але пошуки Щасливця Ла-Перля вже нікому не здавалися пекучою потребою. Підходили пильніші справи. По руслах та рудих берегах гірських річок водилося золото. І коли море скресне, шукачі, навантажившись лантухами, поїдуть на ті місця, де нечувано дешевою ціною здобувається казкове багатство.

Отже, якось увечері Щасливець Ла-Перль допоміг Ері Бремові запрягти псів, і вони швидко рушили на південь сніговим шляхом. Власне, не так і на південь, бо коло Сент-Майкла вони завернули від морського узбережжя на схід, перейшли гірський кряж і біля Анвіка спустилися до Юкону, опинившись за кількасот миль від його гирла. Тоді забрали на північний схід, перейшли Койокук, Танану, Мінук, звернули на Велике Коліно коло Форту Юкону, двічі перетяли Полярне коло і рівниною подалися на південь.

То була тяжка путь, і Щасливцеві знов за диво дивне здавалося, чого Ері Брем мандрував із ним. Але той пояснив, що на Орліній річці в нього є заявки, і там тепер провадиться робота. Орлина річка бігла мало не самим кордоном: за кілька миль від неї, над казармами в форті К'юдагі вже тріпотів англійський прапор. Далі — Доусон, Пеллі, П'ять Пальців, Вітряний Рукав, Оленячий перехід, Ліндермен, Чілкуп і Дая.

Проминувши Орлину річку, вони востаннє отаборилися разом — далі кожний мав йти різно. Повставали вони вдосвіта. На серці в Щасливця було радісно. Надходила весна, дні ставали довші. Він уже йтиме канадською землею. Воля близько, поверталось сонце, і з кожним днем він наближався до справдешнього життя. Знову світ йому здавався безмежним і чарівним, знову надії та мрії забували з молодого силою.

Щасливець Ла-Перль безтурботно висвистував під час сніданку і наспівував веселу пісеньку, поки Ері Брем, не хапаючись, запрягав собак і пакував клунки. Та коли все вже було готове, а Щасливцеві просто-таки жижки грали йти далі, Ері Брем присунув дровиняку й сів біля вогню.

— Чи чули ви коли-небудь про Стежку Здохлого Коня? Він задумливо глянув угору. Щасливець похитав головою, сердитий на несподівану затримку.

— Бувають іноді такі зустрічі і за таких обставин, що їх ніколи не забути, — провадив Ері спроквола й дуже тихо. — От і мені довелося зустріти колись за таких надзвичайних обставин одну людину на Стежці Здохлого Коня. Року дев'яносто сьомого ті, що йшли через Сніговий перевал, натерпілися лиха — недарма це місце так прозивається. Коні валилися там просто-таки як комашня від морозу, і всю дорогу від Скагвея до Бенету лежали цілі купи конячого трупу. Коні здихали в Скелястих горах, труїлися на Кряжі й гинули з голоду на Озерах. Вони збивалися з стежки, від якої була сама тільки назва, провалювалися, потопали в річках під тяжким вантажем, розбивалися об скелі, підсікалися на камінні й падали, скручуючи собі в'язи. Бувало

часто, що вони з головою потопали в драговині, захиляючись пливким болотом, або розпорювали собі животи об перегнілі колоди з колишнього мостовиння. Люди заганяли коней на смерть, а як ті здихали, верталися до моря й купували інших. Декотрі то навіть не добивали нещасних коней, а зривали з них сідла та підкови й кидали їх напризволяще. Людям, що пройшли Стежкою Здохлого Коня й не загинули, скам'яніли серця. Вони озвіріли й запеклися.

І саме там здибав я чоловіка, що мав серце й терпіння Христове. То була порядна й чесна людина. Якщо валка ставала полуднувати, він, не гаючись, знімав вантаж із коней, щоб і вони перепочили. За сто мірок корму коням він платив по п'ятдесят доларів чи й більше. Свої укривала він часто підмощував під сідла коням, що понатруджували собі горби. Інші ж люди виїдали сідлами коням глибокі рани. Дехто, хоч бачив, що коням повідпадали підкови, не робив собі з того ніякого клопоту й так заганяв худобу, аж копита збивалися на сукровату болячку. Він же витрачав останнього долара на ухналі та підкови. Я знаю це, бо спали ми з ним в одній постелі і їли з одного казанка. Ми стали братами на тому шляху, де інші сквернили образ людський і мерли з блюзнірськими прокльонами на устах. Хоч який він був зморений, а ніколи не лінувався попустити чи там підтягти коневі супоню, і часто йому в очах сльози ставали, бачивши теє страхіття безмірне. На перевалі, де коні, впираючись задніми ногами, дерлися передніми на скелю, немов коти на стіну, їх гинуло найбільше: вся дорога була встелена худобою, що позривалася з стежки. І серед того пекла він вистоював, допомагаючи коням ділом і ласкавим словом, аж уся валка переходила до безпечного місця. Коли ж якийсь кінь таки падав, він затримував валку, поки не давав коневі порятунку. І ніхто під такі хвилини не смів йому суперечити чи на перешкоді ставати.

Наприкінці нашої мандрівки один чоловік, що за перехід вигубив аж п'ятдесятеро коней, хотів був покупити наших, але ми лиш презирнулися, тоді глянули на своїх коників гірської породи із східного Орегону. Давав він п'ять тисяч доларів, і був нам великий скрут на гроші, але згадали ми отруйну пашу на Кряжі, переходи через Скелясті гори; отже, побратим мій, слова не промовивши, поділив табун на двоє: на його коні й мої. А тоді глянув на мене, й ми зрозуміли один одного. Я погнав його коні в один бік, а він мої в другий. І взяли ми рушниці й перестріляли їх геть усіх, під люту лайку того чоловіка, що позаганяв п'ятдесятеро коней. І той чоловік, що став мені за брата на Стежці Здохлого Коня...

— І той чоловік був Джон Рендольф, — перехопив його Щасливець і криво посміхнувся.

Ері кивнув головою й промовив:

— Дуже радий, що ви мене зрозуміли.

— Я готовий! — мовив Щасливець Ла-Перль, і обличчя йому знову затьмарилося. — Робіть уже, що треба, тільки скоріш!

Ері Брем підвівся.

— Усе своє життя я вірив у бога. І вірю, що він справедливий. Вірю, що й тепер він

нас бачить і зважує, на кого має впасти жереб. Вірю, що він хоче виконати свою волю моєю правицею. І віра моя така велика, що я хочу дати однакові нам обом умови — нехай же він сам чинить суд свій і право.

На слова ці серце Щасливцеві стрепенулося з радощів. Він нічого не знав про Бремовего бога, але вірив у свою долю, що почала була йому знову всміхатися з тої самої ночі, як він тікав берегом по снігу.

— Але в нас один тільки револьвер! — сказав він.

— Будемо стріляти по черзі, — відповів Ері й, вийнявши барабана з Щасливцевого револьвера, став його уважно оглядати.

— А картами давайте вирішимо, кому першому стріляти! Зіграємо один раз.

Ері Брем кивнув головою.

Щасливцеві аж потеплішало на душі від того, що ось випадає знову взяти до рук карти. Він поліз у кишеню й добув колоду. Ну, тепер нема сумніву, що йому поталанить. Коли Щасливець знімав карту, щоб вирішити, кому здавати, то думав, що сонце знову осяяло його, і аж затремтів з радощів, побачивши, що здавати йому. Ері показав винового валета. Вони почали грати. В Ері не було козирів, а Щасливець мав туза й двійку. Життя всміхалося йому, коли Ері став відмірювати п'ятдесят кроків.

— Якщо буде воля божя і ви мене вб'єте, то собаки і весь припас належить вам. У кишені знайдете готову запродажню, — мовив Ері і, розправивши плечі, обернувся обличчям просто націленого револьвера.

Щасливець прогнав з-перед очей мару — заллятий яскравим сяйвом океан — і націлився. Він не поспішав. Двічі опускав руку з револьвером, бо весняний вітер ворухив сосни. За третім разом він став на одне коліно, обіруч міцно затиснув револьвера й стрельнув. Ері крутнувся на місці, махнув руками, захитався на мить і повалився на сніг. Але Щасливцеві стало ясно, що він втрапив не зовсім гаразд, а то Ері не крутився б.

Коли Ері на превелику силу підвівся й, стоячи навколішки, сказав дати йому револьвера, Щасливець хотів був ще раз стрельнути. Але відразу кинув цю думку. Досі йому щастило, і він боявся, що доля знову його покарає, коли він почне шахрувати. Ні, він гратиме чесно. До того ж Ері поранений тяжко й не годен міцно тримати важкого кольта.

— Ну, то де ж тепер ваш бог? — глузуючи, спитався Щасливець, даючи пораненому зброю.

Ері відповів:

— Бог не проказав ще свого останнього слова! Будьте ж готові вислухати його!

Щасливець обернув до нього обличчя, але стояв боком, щоб менше було куди ціляти. Ері, ніби сп'янілий, очікував, поки вітер перейметься на хвилину. Револьвер був справді дуже важкий, і він боявся, що не втримає його, як і сподівався Ла-Перль. Проте він міцно затис його в піднятій руці. Потім почав помалу опускати руку наперед. Коли перед оком з'явився лівий бік ворогових грудей, він потис на гачок.

Щасливець Ла-Перль не крутився на місці, але враз веселий Сан-Франціско

потьмарився та згас йому в очах. А коли заллятий сонячним світлом сніг швидко потемнів під ногами, картяр востаннє ледь чутно прокляв свою зрадливу долю.